

הספד - מנהל לשכת ראש הממשלה, איתן הבר

יצחק, זהו הנאום האחרון. לא יהיו יותר. שנות דור, למעלה משלושים וחמש שנים, היית לי מורה. היית לי מדריך, היית לי מנהיג, היית לי אבא שני.

חמש דקות לפני שחלאת האדם ירה בכך שרת את שיר השלום, מתוך נייר שנתנו לך – כדי ש"תגמגם את המלים", כמו שאתה תמיד אמרת.

יצחק, אתה יודע, היו לך אלף מעלות, היו לך אלף יתרונות, היית גדול, אבל השירה לא היתה הצד החזק שלך. קצת זייפת בשיר ההוא. אחר-כך כמו תמיד, קיפלת את הנייר לארבעה חלקים שווים – כמו תמיד – והכנסת אותו לכיס הז'קט שלך. בבית החולים, אחרי שהרופאים והאחיות בכו, נתנו לי את הנייר שמצאו בכיס הז'קט שלך. כן, הוא היה שוב מקופל לארבעה חלקים שווים, כמו תמיד. אני רוצה לקרוא עכשיו כמה מלים מתוך הנייר הזה, אבל קשה לי. הדם שלך, יצחק, הדם שלך מכסה על המלים המודפסות. דמך על נייר שיר השלום. זה הדם שאזל מגופך ברגעים האחרונים לחיך, וניגר על הנייר. בין השורות ובין המלים. מתוך הנייר האדום הזה, מהדם הזועק אלינו, אני מבקש לקרוא עכשיו את המלים – שכמו נכתבו רק אתמול, אחרי שאתה שרת שם ואחרי שירו בכך וירו בשלום.

זה הנייר:

"תנו לשמש לעלות

לבוקר להאיר

הזכה שבתפילות

אותנו לא תחזיר

מי אשר כבה נרו

ובעפר נטמן

בכי מר לא יעירו

לא יחזירו לכאן

איש אותנו לא ישיב

מבור תחתית אפל

כאן לא יועילו

לא שמחת הניצחון

ולא שירי הלל

לכן רק שירו שיר לשלום

אל תלחשו תפילה

מוטב תשירו שיר לשלום

בצעקה גדולה."

יצחק, אנחנו כבר מתגעגעים אליך.